

Arrest

nr. 175 634 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat OGER, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te op 1 januari 1990.

Op 23 juni 2016 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 23 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 23 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing.

Op 24 juni 2016 werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken dewelke op 7 december 2006 in het Verenigd Koninkrijk, alsook op 19 februari 2016 in Bulgarije, op 24 maart 2016 in Hongarije en op 1 april 2016 in Oostenrijk werden genomen.

Op 29 juni 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse autoriteiten.

De thans bestreden beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 23 juni 2016 luidt als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: R.

geboortedatum: 01.01.1990

geboorteplaats: -

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval ALIAS...

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen met de intentie illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. PV nr AN.55.FO.003250/2016 van de Scheepvaartpolitie te Antwerpen.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker houdt voor dat geenszins duidelijk zou zijn waarom een dergelijke maatregel met een dergelijk ernstige impact genomen werd nu hij meent dat de gemachtigde niet gehouden is effectief een inreisverbod op te leggen. Verzoeker betoogt verder dat daarbij geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn dossier. Volgens verzoeker wordt tevens als het ware quasi automatisch een termijn van drie jaar opgelegd. Er zou ook hier geen rekening gehouden zijn met de specifieke omstandigheden van verzoekers dossier.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Daar waar verzoeker meent dat niet zou blijken waarom de gemachtigde de beslissing tot inreisverbod heeft genomen, mist verzoekers kritiek feitelijke grondslag. Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de bevoegde gemachtigde op 23 juni 2016 heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar.

2.5. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Verzoeker krijgt een inreisverbod afgeleverd daar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

“Artikel 74/11, §1, tweede lid: de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: [X] voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen met de intentie illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. PV nr AN.55.FO.003250/2016 van de Scheepvaartpolitie te Antwerpen. Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde.

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.
Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd”.*

Verder wordt ook gemotiveerd waarom aan de verzoeker een inreisverbod van precies drie jaar wordt opgelegd en wel om volgende redenen:

*“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
(...)*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2.6. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing in eerste instantie duidelijk gemotiveerd om welke reden in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd en heeft vervolgens nader toegelicht op grond van welke motieven in rechte, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en in feite, precies een duur van drie jaar wordt opgelegd. Verzoeker kan zodoende niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom de beslissing genomen werd.

2.7. Daarenboven blijkt duidelijk uit het betoog bij verzoekers enig middel in diens inleidend verzoekschrift dat hij deze motieven kent daar hij deze aan kritiek onderwerpt.

2.8. Verzoeker voert de schending aan van de materiele motiveringsplicht, zodoende wordt verder onderzocht of de opgegeven motieven draagkrachtig zijn in die mate dat zij in staat zijn het dispositief van de bestreden beslissing van 23 juni 2016 te schragen.

2.9. Verzoeker voert in die zin tevens aan dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in een loutere mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen, en de gemachtigde hiertoe niet verplicht zou zijn geweest.

2.10. In hoofde van de gemachtigde is er in onderhavig geval evenwel geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod (...)."

2.11. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. *"Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, legt de lidstaten immers de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen, met name indien er geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld en laat de lidstaten de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de voornoemde richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de voornoemde richtlijn)."* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22).

Uit het voormelde blijkt duidelijk dat er een verplichting bestaat om een inreisverbod op te leggen in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld).

2.12. De motivering in de bestreden beslissing van 23 juni 2016 dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, wordt door verzoeker niet betwist, zodoende blijft deze grondslag onverkort van kracht. Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht op dit punt werd geschonden.

In zoverre de verzoeker stelt dat hij niet eens de kans kreeg om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Middelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

2.13. Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar werd door de gemachtigde ook afdoende gemotiveerd. De gemachtigde heeft immers uitdrukkelijk op volgende elementen gewezen in diens motivering die wel degelijk te maken hebben met de persoon van verzoeker en zijn individueel dossier kenmerken: *"Verzoeker is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen met de intentie illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, hij betekent een gevaar voor de openbare orde, er bestaat een risico op onderduiken, verzoeker heeft niet getwijfeld illegaal in België te verblijven"*. Tenslotte wijst de gemachtigde op *"het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde"*.

2.14. Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden en de feitelijke kenmerken van verzoekers administratief dossier heeft de gemachtigde geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar in casu proportioneel is. De bewoording van de motivering laat geen twijfel bestaan over de precieze redenen waarom de gemachtigde een inreisverbod van 3 jaar in casu gepast en proportioneel acht.

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2.15. Verzoeker kan zodoende niet voorhouden dat de gemachtigde “op quasi automatische wijze” zou besloten hebben tot een duur van drie jaar voor het opgelegde inreisverbod. Uit de motieven van de bestreden beslissing van 23 juni 2016 blijkt wel degelijk ontegensprekelijk om welke redenen de gemachtigde is gekomen tot het opleggen van een inreisverbod van precies drie jaar. Verzoeker betwist overigens de verschillende motieven waarom een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd niet.

Waar de verzoeker betoogt dat de verwijzing van de verweerder dat hij op heterdaad betrapt zou zijn voor “bedreigingen en beschadiging” vaag is, dient vooreerst te worden opgemerkt dat nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij op heterdaad betrapt is voor bedreigingen en beschadiging. In die zin mist het betoog van de verzoeker feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt wel gemotiveerd dat de verzoeker op heterdaad betrapt is “voor inklimming in een vrachtwagen met de intentie illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen”. De Raad wijst er dienaangaande op dat het inreisverbod van 23 juni 2016 in diens motivering letterlijk verwijst naar het “PV nr AN.55.FO.003250/2016 van de Scheepvaartpolitie te Antwerpen”. Verzoeker betwist deze vaststellingen geenszins. In zoverre de verzoeker zou willen voorhouden dat de verwijzing naar het feit dat hij op heterdaad betrapt is vaag is, kan hij gelet op de voorgaande vaststellingen, geenszins worden gevolgd.

2.16. Verzoeker voert nog aan dat uit de motieven van de bestreden beslissing van 23 juni 2016 niet duidelijk zou blijken dat er rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn administratief dossier, doch hij geeft niet aan met welke concrete elementen in casu ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Daar waar de motieven van de bestreden beslissing van 23 juni 2016 specifiek op het geval van verzoeker betrekking hebben.

2.17. Een lezing van het administratief dossier brengt daarenboven geen elementen aan het licht dewelke de beoordeling inzake de duur van het opgelegde inreisverbod zouden kunnen beïnvloeden in de beoordeling van de gemachtigde. Zo blijkt uit de vragenlijst die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken invulde, evenwel op 24 juni 2016, dus na het nemen van de bestreden beslissing invulde, doch deze informatie wordt door verzoeker niet betwist, niet dat hij familie heeft in het Rijk, ziek zou zijn, niet zou kunnen reizen of redenen zou hebben waarom een terugkeer naar zijn land van herkomst niet mogelijk zou zijn.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker op generlei wijze aangeeft met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden om een inreisverbod van minder dan drie jaar op te leggen. Het komt niet aan de Raad toe om uit het summier betoog van verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat de gemachtigde verzoeker aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar onderwerpt zonder onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden, zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat het inreisverbod niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het arrest met nr. 92 111 van 27 november 2012 van deze Raad waarnaar verzoeker verwijst, doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde: in deze zaak had de verzoekende partij immers wél duidelijk bijkomende elementen voorhanden die konden worden betrokken op de beoordeling van zijn persoonlijke situatie.

2.18. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.19. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de bespreking supra blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding en een correcte kwalificatie van de feiten tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.20. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het door verzoeker opgeworpen redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de gemachtigde in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

2.21. Uit de bespreking van het enig middel supra is afdoende gebleken dat de gemachtigde in redelijkheid en wettig tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker slaagt er niet in het tegendeel aan te tonen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU